

Ara

Assaig d'un assaig
Laura Buján González

ECO

-Explica'm, tu, què és el sol. -El sol.
-Explica'm què és la lluna. -La lluna.
-I per què en Pere plora amb desconsol?
-Perquè en sa vida no ha tingut fortuna.

-I les muntanyes què són? I els estels?
-No són més que els estels i les muntanyes.
-I aquestes canyes? I aquestes arrels?
-Doncs no són més que això: arrels i canyes.

-I aquesta taula? I aquest balanci?
I aquestes mans que fan l'ombra xinesa?
Digues: i el món? I l'home?

-Heus aquí
l'última forma de la saviesa:

Mira't a fons, afirma sempre el que és
i aprèn amb seny que no pots fer res més.

JOAN BROSSA
Sonets del vaitot, 1966

Això és un assaig d'un assaig, que reflexiona sobre el moment, la responsabilitat de l'ara, el present, els ritmes, la cronodependència, el que entenem per temps, i com ens afecta. Aquest assaig d'un assaig, relaciona aquest projecte, el llibre "Esquirol, J. M. (2009). *El respirar dels dies*. Ediciones Paidós.", les persones que m'envolten, i a mi mateixa.

L'assaig de l'assaig, ha començat amb el poema ECO de Joan Brossa, continua amb una breu introducció, continua amb la reflexió esmentada a l'anterior paràgraf, i ho relaciona amb el projecte/objecte.

O. Inici

Quan plantejava el projecte, pensava a dissenyar una espècie d'eina per ajudar al meu target, en aquest cas la meva germana, a tornar al present en moments d'estrès, angoixa o rutina. Després de llegir el llibre, m'he adonat, no només del fet que és erroni pensar en el concepte "tornar al present", sinó que el concepte prenia una nova direcció completament diferent, en l'àmbit teòric i de procés formal, a part del reflexiu i personal.

El Respirar dels Dies, parla de molts temes que m'han ajudat a generar un discurs i pensament que m'han enriquit a mi i al projecte de manera molt notable. Parla de la percepció que tenim del temps, de la manera que tenim de gestionar-lo, de viure'l, i d'entendre'l. Parla de la importància que té respirar, estar en l'ara, i qüestiona el que vol dir l'espai-temps present, i el nostre present social.

El projecte pretén ser una eina per poder arribar a l'ara/ moment, i poder ser, estar, pensar, i respirar, en aquest espai el temps que cadascú consideri necessari. Per tant, cal entendre què vol dir ara i moment, i en quines situacions esdevé i té sentit aquest objecte.

1. El moment i l'ara

Que estrany és pensar en el temps en si. És tan abstracte que sembla una mentida. És mesurable i alhora no. Es pot percebre, però no es pot tocar ni veure, ni ensumar, ni escoltar. El temps ens el donen els dies, els rellotges, la llum, i les nostres accions. Ens hem inventat el present, el passat i el futur, i ens hem inventat els segons, els minuts, i les hores. Sabem que el temps hi és, perquè la llum canvia, nosaltres canviem, i el que fem té durada.

Tanmateix, l'única manera de prendre consciència que el temps existeix, és en l'ara. Podem entendre que hi ha alguna cosa que ha passat, i sabem que hi ha coses que passaran. El que està passant ara, però, és més relatiu i difícil d'entendre i percebre, perquè és efímer i s'escapa, no té durada concreta.

Si ho mirem així, puc recordar el que he fet fa un segon, i puc preveure el que passarà d'aquí a un segon. Puc recordar el que he estat escrivint, i puc preveure el que continuaré escrivint. Si entenc que alguna cosa ha passat i passarà, és quan m'adono que hi ha un espai (l'ara), que és on es troben aquestes dues accions. Per tant, el present, no existeix, perquè ja ha passat i no es pot recordar ni preveure.

El que entenem com a present, en conseqüència, s'ha de convertir en moment i en ara, perquè s'hi pugui estar i prengui forma. Però, doncs, què és el moment, i quina diferència té amb el present?

"Paradoxalment, viure el present, acaba significant deixar de banda el temps com a mesura, el temps com a continent, i el temps com a durada, per fixar-se, posar-se en les coses i les situacions, per viure-les. La disponibilitat per al moment, requereix no projectar en excés, no planificar-ho tot, deixant espai per al que se'ns pugui presentar" p.113

Per tant, el moment, no és temps present, passat i futur, i alhora ho és. El moment és un espai per ser, estar, pensar i prendre consciència, no és una línia temporal. No té durada concreta, i no es pot mesurar, només s'hi pot estar. El moment simplement és, i et convida a atendre'l. Doncs, ja no estem vivint el present, sinó, que ens trobem al moment, i el moment és ara, i ha sigut, i serà.

Al present no s'hi pot estar, perquè no existeix, perquè temporalment no dura res. L'única manera d'estar en un espai semblant al present, és en l'ara, que només pren forma quan una s'adona de la temporalitat del i en el moment.

El moment, em permet prendre consciència del que ha passat, parar, i pensar en el que podria passar. El moment m'acull i em convida, i és tranquil. És en el moment i en l'ara, doncs, on prenem consciència en fer ús i entendre aquest projecte.

2. Ritmes i sincronització

“L'experiència del temps està intrínsecament vinculada a la del moviment i, molt en particular, al moviment on hi ha algun tipus de repetició. Percebem els ritmes del temps” p.15

Ritmes en trobem en qualsevol cosa que fem. No només en les accions, sinó que en la música, en la respiració, en nosaltres mateixos, i en el nostre entorn.

“Tu al teu ritme”. Entendre que cadascú és diferent i té ritmes diferents dels teus en cada aspecte, és essencial per poder comprendre i empatitzar. Per exemple, quan vas a sopar amb els teus amics i amigues, tot i que demaneu una pizza de la mateixa grandària, cadascú l'acabarà en un moment diferent, cadascú al seu ritme. Tanmateix, els ritmes no només són individuals, sinó que també col·lectius i d'entorn. Això provoca que en cada moment, es generen i perceben diferents ritmes de diferents situacions, que estan o no sincronitzats.

No només trobem el ritme individual de la velocitat de menjar, sinó que també, en la velocitat de menjar conjunta, la velocitat de treure els plats del servei del restaurant, el temps que triguem les altres taules en compartir un àpat, el ritme setmanal de cadascú i el cansament, la freqüència de clients, etc.

En la metàfora rítmica del restaurant, entenem bé la importància de sincronitzar o no els màxims ritmes possibles. Acabar el sopar més tard que la teva amiga,

no té res de dolent, no cal que estiguen sincronitzades. Però, estar esgotada, i tenir una entrega de la feina per a demà, que no has acabat, et dessincronitza. No pots allargar el sopar i estaràs pensant tota l'estona en la feina. Si el restaurant es veu sobrepassat, i porten els plats tard, torna a ser una dessincronia. El servei estarà ofegat, i els clients insatsfets. La dessincronització porta mal estar, però no sempre és evitable.

Constantment, en cada moment, hi ha molts ritmes diferents superposant-se i fluint, però quins són els més importants? Quins són els que a mi m'ajuden a estar en un ara tranquil i harmònic? Doncs els més generals. El meu i el del meu entorn, ara. Sense adonar-nos-en vivim en un constant intent de sincronitzar aquests dos ritmes, de maneres ben diferents.

Què passa, doncs, quan el meu ritme, no va amb el del meu entorn? Probablement em sentiré malament i desbordada. El ritme vital és aliè i alhora està lligat a les coses que m'han passat, que em passen, i que em passaran. I fins que no puc estar en el moment i en prenc consciència, no podré saber mai com és el meu ritme ara, com és el ritme del meu entorn ara, i com de dessincronitzats estan. És en el pas per poder arribar a aquest moment, en què pretenc incidir amb aquest projecte. Sentir-me present comporta estar en harmonia amb els ritmes de la vida i de la respiració, per tant, respirar harmonitza i ordena, m'ajuda a analitzar i estar en els ritmes del moment.

PILOT AUTOMÀTIC

Obligacions i rutina. Què passa quan faig les coses per costum, per obligació, o fins i tot per supervivència? Moltes vegades entrem en pilot automàtic, i perdem la consciència de les nostres accions. Es pot dir que deixem de veure el dia, i simplement ens deixem portar pel ritme del nostre entorn, i no pel nostre propi.

Però, com ens podem adonar que estem en aquest estat? Moltes vegades no ho sabem fins que explotem, ens dessincronitzem massa, o és massa tard.

Pot semblar, però, que el pilot automàtic succeeix quan hi ha una sincronia absoluta dels dos ritmes dels quals hem estat parlant, però no és així, ja que no sentim calma, ni prenem consciència del moment, simplement fem, perquè ho hem de fer, i no perquè volem fer-ho.

Crec que en algun moment o altre, tots fem coses en pilot automàtic, però depèn de nosaltres mateixos voler sortir-ne o no. Quan desapareix la temporalitat, i no hi ha passat, ara i futur, és quan succeeix això. "Ja no sé en quin dia visc".

Si aprenc a observar el meu ritme de tant en tant, a qüestionar-me perquè faig les coses que faig, i a entrar a l'espai moment sovint, seré capaç d'analitzar-me i poder saber si veig el meu dia a dia, o simplement el passo en pilot automàtic.

LÍMITS I PRIORITATS

Una altra mena de dessincronia amb el meu entorn i amb mi mateixa, és la sobresaturació. Què passa quan el meu dia a dia em sobrepassa, i em sento al límit. Faig massa coses, però les vull i/o haig de fer totes. Em sento estressada, sento que necessito que el món es pari un moment, i no tinc ganes de fer res. És contraproductiu.

“Heus aquí, la malaltia comuna de la nostra època: tenir la sensació que cal adaptar-se a la velocitat creixent del nostre entorn. Tot ho hem de fer de pressa si no ens volem quedar enrere.

[...]

Emplaçats ja en aquesta situació, molts acabem creient que la solució es troba en el fet de prioritzar i guanyar temps. Però de debò, pensant d'aquesta manera ja no hi ha sortida. Ens ho il·lustra magistralment el petit príncep:

Era un venedor de pastilles perfeccionades que calmen la set. Te n'empasses una cada setmana i ja no tens cap necessitat de beure.

*— Perquè ho vens això? —va dir el petit príncep.
— És un gran estalvi de temps —va dir el venedor—. Els experts han fet els càlculs. S'estalvien cinquanta-tres minuts cada setmana.*

— I què es fa amb aquests cinquanta-tres minuts?

— Cadascú fa el que vol...

*«Jo - es va dir el petit príncep-, si tingués cinquanta-tres minuts per gastar, aniria caminant tranquil·lament cap a una font» * p.84-85*

Fem tantes coses que no ens adonem que realment no n'estem fent cap plenament, les fem a mitges per poder abordar-ho tot, o posem prioritats. Això vol dir que com més prioritari, més conscient faig el que faig, i viceversa. Per tant, les coses que fem que tenen menys prioritat, en conseqüència tenen menys valor, i si ho pensem bé, potser realment no les volem fer.

Doncs, si perden aquest valor, realment val la pena fer-les? Potser no és una qüestió de prioritats, sinó de límits. Si allò que haig de fer no ho vull fer, potser el més fàcil és no fer-ho. Com menys coses fem, més plenament les podem fer, i més espai tindrem durant el nostre dia per prendre consciència d'un mateix.

Quan llegia el capítol del llibre on es parla dels límits, al principi no ho entenia, i no hi estava d'acord. Creia que si t'organitzes bé, pots fer-ho tot, i que no és necessari deixar de fer coses. Però després em vaig adonar, que potser no es tracta de poder fer-ho tot, i tenir un munt de coses a fer durant el dia, sinó que es tracta de poder entendre quina quantitat de coses a fer necessita el teu ritme vital del moment, i adaptar-lo al teu ritme del teu entorn, també, del moment, fent o deixant de fer.

* Saint-Exupéry, A. de *El Petit Príncep*, Salamandra, Barcelona, 2001, XXIII

3. La responsabilitat de l'ara

"Cada moment és un començament i un final. En viure sempre estem en una primera i última vegada (molt sovint, això sí, apaivagada en la seva unicitat per d'altres de similars que hem viscut o que pensem viure). I d'això, paga la pena no oblidar-se'n, si més no, no oblidar-se'n sempre." p. 51

Si reflexionem sobre la temporalitat que suposa l'ara, ens adonem que les coses que han passat, no podran passar mai més perquè ja formen part del passat. Això vol dir que podré viure situacions semblants, però mai la mateixa.

Podré fer un viatge en tren a classe avui. I demà fer el mateix, però mai serà igual, només semblant. No només perquè la gent que viatja al tren no serà la mateixa, sinó perquè jo tampoc seré la mateixa. Igual que no ho soc ara que quan he escrit el capítol anterior, ni d'aquí a 3 minuts, ni dos mil·lisegons.

Això ens aporta un pes i una responsabilitat sobre el que fem i com ho fem que moltes vegades ens condiciona massa. "Fes-ho, perquè si no perdràs l'oportunitat" o fins i tot "Fes-ho bé, que ja no ho podràs fer mai més". La pressió de fer les coses sempre perfectes pot ser angoixant i difícil de gestionar. Deixem de mirar com fem les coses, i passem a fer-les perquè les hem de fer.

Has d'anar a la universitat, has de treure bona nota a la selectivitat, has de trobar parella, has d'anar al viatge

de fi de curs perquè perdràs l'oportunitat, has de fer les coses bé perquè has de donar exemple, etc.

La responsabilitat de l'ara, no només és definida per un mateix i per l'entorn, sinó que també per la construcció social en la qual vivim. Per això, quan ens enfrontem a moments vitals complexos i a decisions que alteraran notablement el nostre rumb, ens sentim angoixats i amb dubte. Quan mirem enrere i repassem el que hem estat fent i decidint, no ens sentim plens, perquè sovint no hem fet el que volíem, sinó el que havíem de fer. Per això és important poder entrar a l'ara, analitzar-nos, analitzar la situació, i decidir amb plena consciència.

No ens adonem tampoc que tot i que hi hagi una gran responsabilitat en les accions de l'ara, ens hem de permetre també prendre males decisions i aprendre d'elles. Crec que les coses passen perquè han de passar i ens hem d'enriquir d'elles, siguin positives o negatives. A la llarga sempre tindran un bon impacte.

PRESA DE DECISIONS

Moltes vegades, quan prenem decisions, és inevitable pensar en el que hem fet prèviament, en el que comportarà en un futur, i en les persones que ens envolten. Pot semblar el més correcte, però sovint ens oblidem de valorar i tenir en compte el condicionant més important: un mateix.

Què és el que jo vull realment? Em ve de gust? Vull fer-ho?

Fa molt temps que em trobo en una crisi identitària forta, no sé qui soc, no sé què vull, i no sé què m'agrada, i sobretot, no sé què he de fer. Però reflexionant una mica després de llegir el llibre i replantejar el projecte, m'adono que no sé res perquè mai he pres decisions només per mi, perquè quan haig de decidir no entro mai al moment, ni em pregunto a mi mateixa què és el que realment vull fer. Sovint, he fet les coses per als altres, o perquè "tocava" fer-les.

Parlant amb un amic sobre aquesta reflexió, em deia que havia de ser més simple. Que si em venia de gust fer les coses que les fes, i que ja vindrien les conseqüències.

Crec que el projecte pot ajudar-nos a, entre d'altres, poder estar en l'ara, i prendre decisions de manera plena i conscient, sense ser dependent de l'entorn i de les conseqüències.

No obstant això, crec que està bé tenir en compte als altres i al context per prendre decisions, sempre que no treguin valor a allò que vol i li farà bé a un mateix.

Està bé prendre consciència que les accions tenen conseqüència, que l'ara no serà mai igual, i que s'ha de decidir amb seny, sempre que sigui escoltant-te a tu i per tu.

4. Donar temps

Crec que aquest capítol és el capítol més important per entendre la relació d'aquest assaig amb el projecte/objecte. Plantegem què vol dir donar temps, i en relació amb el que he exposat en els anteriors capítols, què vol dir donar-me temps.

Com hem estat veient anteriorment, el temps és abstracte i difícil de mesurar, si se surt de la mesura de temps en segons hores i minuts. Direm que el temps són moments, i que, per tant, podem mesurar el temps que donem, en un o diversos moments. En conseqüència, quan diem a algú, gràcies per passar la tarda amb mi, no estem realment passant la tarda, sinó que estem compartint un espai-temps o moment. La bellesa d'aquesta reflexió, però, no resideix en el fet de compartir el moment, sinó que quan li donem una volta més.

"Relació asimètrica i tanmateix -vet aquí una altra mostra de la fecunditat de la vida- el resultat del do del temps és beneficiós per a ambdues bandes: de la banda de qui rep i de la banda de qui dóna. Un rep el do i l'altre, tot i que dóna, no rep res. Aquesta paradoxa és la que, de fet, revela que la relació no és econòmica, i que el do del temps excedeix el pas del temps. Vol dir que d'alguna manera, qui dóna temps, precisament perquè no el perd, tampoc li passa." p.90

Per tant, realment no s'està compartint un moment, perquè quan donem temps la temporalitat no existeix,

"Ja són les 5?", "Que ràpid m'ha passat el temps", "És com si el temps no hagués passat". Això ocorre perquè quan un dona temps i l'altre també, ambdós alhora reben i, per tant, l'intercanvi es contraresta i queda en suspensió, a 0. Així que realment, quan donem temps als altres, no és el nostre temps el que oferim altruïstament, sense necessitat d'intercanvi, sinó que realment el que estem donant, és a nosaltres mateixos.

No et dono el meu temps, em dono a tu. Tu te'm dones a mi, i no hi ha temps, només un nosaltres, conscient. Quan estic a la feina i el temps em passa lent, vol dir que no m'estic donant a la feina, perquè concebo l'estona que passa, i se'm fa llarga, i em pesa. Quan estic fent l'esport que m'agrada, el temps passa de pressa, no el percebo, perquè m'estic donant al moment, a l'esport, i als altres.

És per això, que ben mirat, quan em dono temps a mi, no m'estic donant realment temps, simplement m'estic donant a mi, a mi mateixa. És per això que si aconseguixo estar al present (que no és present sinó moment) on la temporalitat no existeix perquè és ara, i em dono a mi, a mi mateixa, prendré consciència, respiraré, entendré els meus ritmes i els que m'envolten, prendré decisions per i amb mi, i m'acompanyaré a estar en l'ara conscient i tranquil, per buscar-me i trobar-me.

Per tant, el projecte busca simplement, ajudar-me a trobar una manera de donar-me a mi mateixa, en l'ara, generant un moment.

5. El present com a llar

"Cenyir-se al present és la millor manera d'aconseguir que l'ànima no es dispersi; cenyir-se al present és tenir cura de l'ànima i proporcionar-li un àmbit per viure. Si s'entén així, aleshores és indiscutible que cenyir-se al present és la millor manera de viure. De la mateixa manera que no es pot viure en la intempèrie ni a tot arreu alhora, sinó que el viure necessita de la llar, el present ha de ser habitable i per ser-ho no ha de ser massa extens: l'ànima s'hi ha de trobar no en el buit ni en l'excés, sinó tenint cura del més proper." p.11

Si hem estat veient que el moment i l'ara no tenen una durada concreta, i els entenem com a zona de confort, com un espai on donar-nos a nosaltres mateixos i com un lloc on ser, estar i pensar, té molt sentit entendre el present/moment/ara, com una llar, que no una casa.

El present/moment/ara, és llar perquè és confort, és càlid i t'abraça, t'acull. És llar perquè és teu, i te'l fas teu, el decores com vols, i hi estàs el temps que vols. El present/moment/ara és un diumenge de pel·lícula i manta, és un dissabte al matí cuinant en companyia, és un sopar a un bon restaurant, és un esmorzar al solet. És carícies, és caliu, i és seguretat. També és el teu company de vida, que t'entén, t'abraça, t'escolta i et compren. A l'espai present/moment/ara pots ser tu mateixa, pots entrar-hi quan vulguis, i pots marxar quan vulguis. Però perquè sigui espai i sigui companyia, s'ha de concebre així, s'ha de mirar d'una altra manera, se l'ha d'abraçar, i se l'ha de convidar a estar a les nostres vides.

L'espai present/moment/ara, és efímer i és infinit. Hi pots entrar quan vulguis, el temps que vulguis, però cada cop que hi entris tu i ell haureu canviat, conscient i inconscientment. És tàtil i alhora no, el pots sentir i el pots palpar, però no és cap espai físic ni tangible. No hi pots entrar si no t'adones que existeix, però al mateix temps la porta està sempre oberta. Depèn de tu, quedar-te una estona, o només estar de pas.

6. Projecte

Aquest projecte, doncs, tal com hem vist i entès és ben simple. Aquest projecte només pretén ser una eina per ajudar-te a entrar a l'ara. Generar un ambient per ser-hi i estar-hi, per tu i teu. Perquè hi puguis entrar, entendre't i escoltar-te. Per prendre consciència de què vols, què necessites i com estàs.

Pretén generar una pausa entre el passat i el futur, pretén ajudar-te a aixoplugar-te en moments complicats, i a donar-te caliu.

Aquest projecte no és només la peça, és la reflexió. Aquest projecte vol que entenguis el present d'una altra manera, i que el puguis visitar.

Aquest projecte és la xerrada que tenim quan fem les peces, i, en segon lloc, aquestes.

Aquest projecte és per tu i és teu. Perquè et donis a tu, et cuidis, i et coneguis a tu mateix.

Aquest projecte ets tu, per tu i per donar-te a tu.

ÍNDEX

0. Inici _____	p.4
1. El moment i l'ara _____	p.5
2. Ritmes i sincronització _____	p.6
3. La responsabilitat del ara _____	p.10
4. Donar temps _____	p.12
5. El present com a llar _____	p.14
6. Projecte _____	p.17

ECO

-Explica'm, tu, què és el sol. -El sol.
-Explica'm què és la lluna. -La lluna.
-I per què en Pere plora amb desconsol?
-Perquè en sa vida no ha tingut fortuna.

-I les muntanyes què són? I els estels?
-No són més que els estels i les muntanyes.
-I aquestes canyes? I aquestes arrels?
-Doncs no són més que això: arrels i canyes.

-I aquesta taula? I aquest balanci?
I aquestes mans que fan l'ombra xinesa?
Digues: i el món? I l'home?

-Heus aquí
l'última forma de la saviesa:

Mira't a fons, afirma sempre el que és
i aprèn amb seny que no pots fer res més.

JOAN BROSSA
Sonets del vaitot, 1966

ÍNDEX

1. Punt de partida	p.4
2. Briefing	p.5
3. Primeres idees	p.6
4. Espais temporals col·lectius	p.10
5. Replantejament	p.12
6. Referents	p.14
7. Primera prova	p.16
8. Escalfador	p.18
9. Presentant la Noa i el Fang	p. 20
10. Fang i Ceràmiques Graupera	p. 22
11. Moments	p.23
12. Berta i Aina	p.24
13. Pau	p.34
14. Noa	p.38
15. Jo	p.42
16. Acabats	p. 46
17. Conclusions	p.48

Això és la memòria del projecte de l'assaig d'un assaig, on s'exposen objectius i procediments, passant per idees inicials, referents, metodologies, conclusions i resultats.

1. Punt de partida

Hola, em dic Laura Buján, tinc vint-i-quatre anys i dues germanes petites. La menor, que es diu Noa i té disset anys, està cursant segon de batxillerat, i els dies 4, 5 i 6 de juny, té la selectivitat.

La Noa està passant per un moment, força complicat en l'àmbit dels estudis, en el social i en l'emocional. Amb cada examen que fa, s'està jugant entrar a la universitat o carrera que vol. Pressió dels professors, pressió de la família, pressió de la societat, pressió d'ella amb ella mateixa, comparacions amb els seus companys...

Això ha portat a la Noa, a tancar-se a la seva habitació moltes hores estudiant i preparant-se, tot i que encara no ha arribat el pitjor: la selectivitat. Recordo passar-ho molt malament aquell espai/temps acadèmic de la meva vida, i no vull que ella ho pateixi també.

M'adono que, quan ha de fer una pausa per estudiar, només té dues vies per fer-ho: dormir, o mirar una pantalla. Està massa cansada per llegir, massa cansada per dibuixar, i no té cap manera de poder connectar amb ella mateixa de nou, i sortir del pilot automàtic.

El que li vull poder donar, doncs, és una eina per poder entrar a l'ara i al moment, per poder estar amb i per ella. Per poder escoltar-se, per poder respirar, i per poder observar el seu ritme i el de l'entorn.

9/04/2024

2. Briefing

Disseny d'un objecte que serveixi com a eina, no per aturar el temps, sinó per entrar en el moment i l'ara. Una eina que generi un espai temporal d'introspecció i calma. Que generi calor i caliu. Que permeti observar-se, escoltar-se, i prendre consciència individual i d'entorn. Un objecte per tu, per estar amb tu, teu.

3. Primeres idees

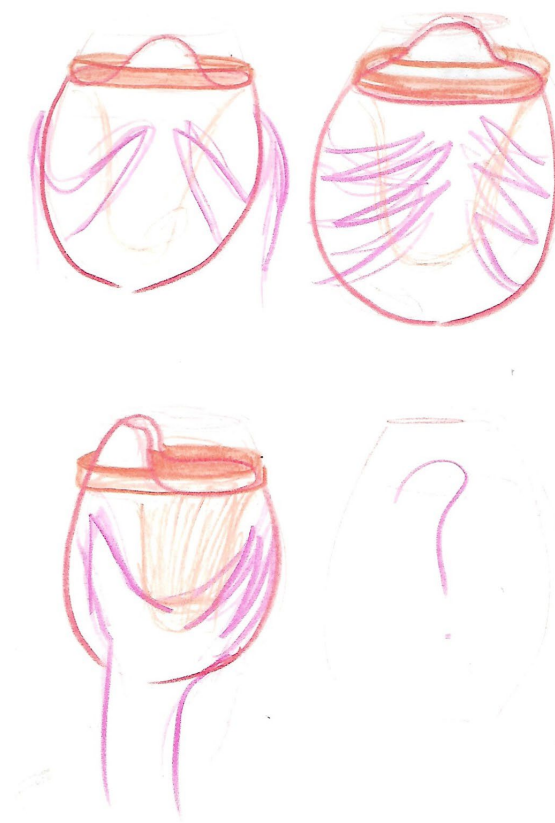
Quan al desembre se'ns va plantejar el projecte, el que tenia clar era que s'havia de dissenyar un objecte per fer-li més fàcil el camí del batxillerat a la Noa, i en un futur, l'universitari. Aquest havia de girar entorn el jo, la reconexió, la pausa, el ritual, el ser i estar present, i l'estar per mi i amb mi.

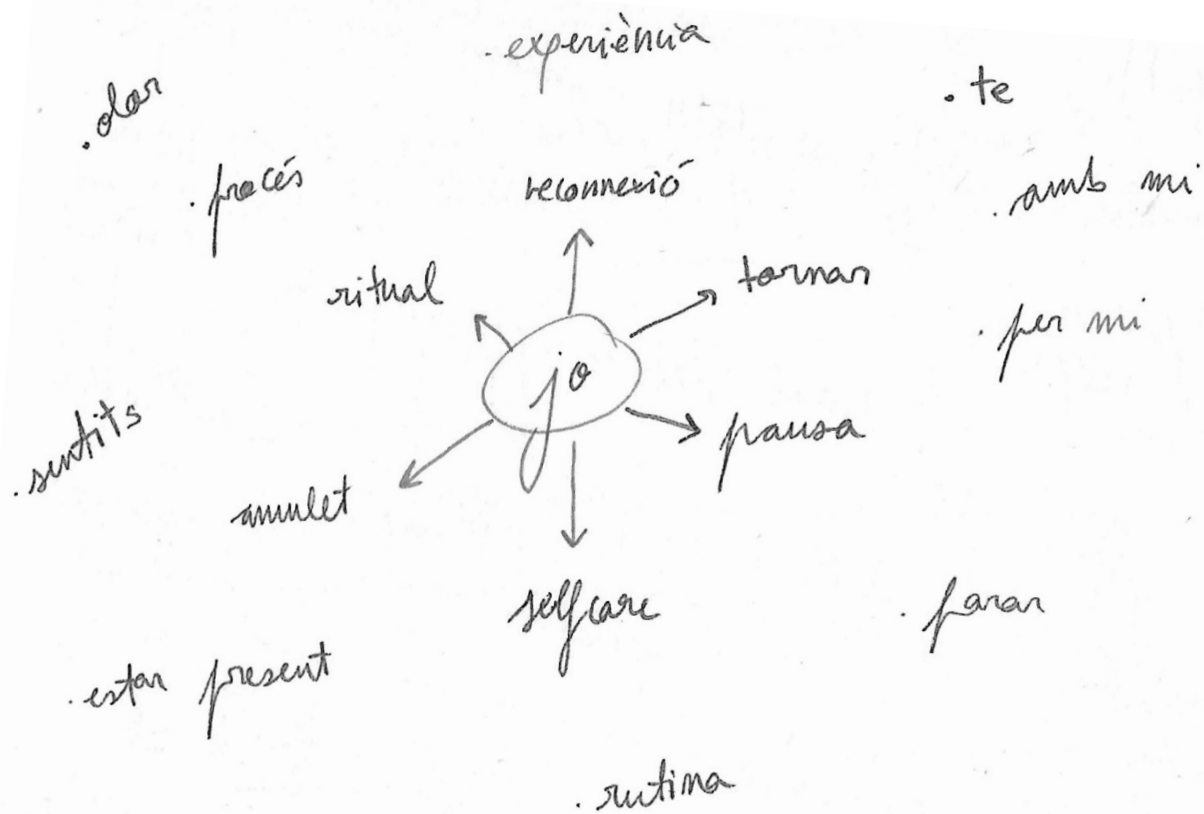
Els primers dies plantejava fer alguna espècie de ritual, alguna mena d'amulet, generar una experiència, alguna col·lecció de peces utilitàries... No hi havia cap formalització ni materialització concreta del que podia ser. El que sí que estava clar era que el projecte havia de girar entorn del que al gener anomenava present, i ara clarament és moment.

Finalment, després d'una primera baixada a la terra a través d'esquemes d'aquests conceptes, es va plantejar una primera proposta:

"dissenyar un ritual per prendre el te, tornar al present, reconnectar i fer pausa"

Aquesta primera idea, tot i tenir força sentit al principi, es va descartar en passar poc temps. Tot i això, crec que és important per al procés parlar-ne, tot i que ara no és rellevant cap mena de contingut relacionat amb la cultura i ritualitat del te.

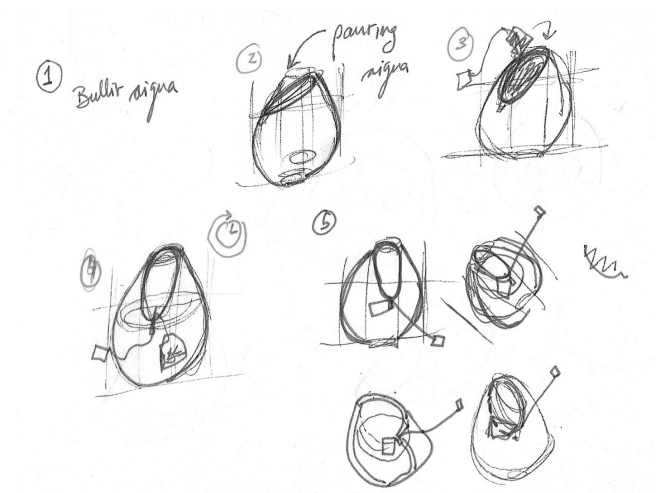

El ritual per prendre el te que es plantejava, havia de ser el més simple i senzill possible. Havia de ser molt gestual, intuïtiu, fàcil i proper. T'havia de convidar al fet que formessis part d'aquest. Havia de ser nou, no havia d'estar basat en cap mena de ritual ni cultura ja existents. Havia d'estar pensat per l'acció de parar i reconnectar amb un mateix, i prou.

Pel primer plantejament formal es conformava una metodologia basada en el disseny de les peces i passos del ritual, a partir de l'experiència de l'usuari. Aquestes, havien de permetre la realització de tot el procés del consum d'una tassa de te, des del cultiu fins a l'últim glop. Els passos a seguir, marcats pel ritual, t'havien d'ajudar a trobar-te i a prendre consciència del jo i dels ritmes de l'entorn. El ritual, t'havia de forçar a generar un espai-moment que gestualment sempre havia de ser igual, però en aspectes introspectius, sempre diferent.

D'acord amb la metodologia esmentada, doncs, vaig dur a terme dos tallers, per tal de poder observar la ritualitat i manera de fer de cadascú, en l'experiència de prendre el te, individual i col·lectiva. Mentre tot això estava passant, també es van fer diverses proves de tasses com a exercici ràpid, enfocades a emfatitzar la gestualitat del beure.

4. Espais temporals col·lectius

Prèviament al disseny de les peces, es van realitzar dos tallers, que a partir d'ara els anomenarem moments col·lectius, entesos com a espais temporals i físics, per prendre consciència de l'ara, i en segon pla, per veure com diferents usuaris prenen el te.

Els moments col·lectius generats havien de donar-me indicis de com començar a formalitzar el projecte. Consistien a compartir un espai-temps, prenent un te, en companyia. Es va preparar una taula amb diverses tasses, té en bossa, té en fulla, sucre, culleres, plats i aigua ja calenta. Tot seguit, es demanava als participants que es prepararessin un te, mentre jo prenia notes i documentava, per veure i observar la gestualitat de cadascú i del conjunt, a més dels passos emparats.

El primer dels dos moments que es van dur a terme, va ser amb la meua família: el meu pare (54), la meua mare (51), la meua germana mitjana (21), i la meua germana petita, la Noa (17). Vaig extreure els següents apunts: ➡

El segon moment va ser compartit amb un equip de voleibol de nenes d'entre 15 i 17 anys que jo mateixa entreno, les quals cursen 4t d'ESO i 1r de batxillerat. Van participar 8 noies, i el procediment va ser el mateix. Preparar la taula, i preparar-se un te, seguit d'una conversa sobre el temps per i amb una mateixa. En aquest cas, no vaig treure apunts, sinó que vaig gravar el so de tot.

Taller de ~~dissabte~~ ^{diumenge} dia 4
dia 3

- 4/4 bolsita
- 4/4 platita tapar
- 3/4 quitan bolsita
- 4/4 taza grande
- eligen la taza que tienen + cerca
- 4/4 mantienen manitas
- 0/10 leche ~~por~~ (no le he puesto)

Vaig poder extreure dues conclusions ben rellevants. La primera, que no hi ha cap mena de cultura ni ritualitat del te aquí a Catalunya, la majoria dels usuaris no saben com preparar-lo, o prefereixen un cafè o un colacao. Per altra banda, i encara més important, a les nenes sí que els agrada dedicar-se una estona per a elles de manera regular.

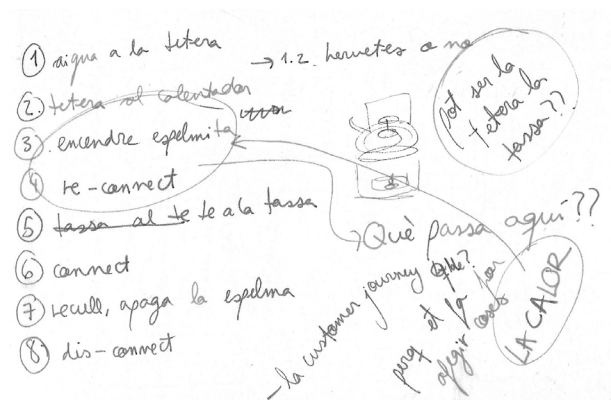
El que més em va sobtar, i que probablement fan de manera indirecta i inconscient, és que el fet de dedicar-se temps a elles mateixes, no és concebut com a un espai temporal d'introspecció i anàlisi de l'individu, sinó que de celebració del que han fet prèviament. Canten, ballen, dibuixen, es prenen un colacao... Però no es paren a mirar com estan, ni què necessiten, simplement, se celebren a elles i al que han aconseguit fins al moment. Deu ser perquè encara no tenen la necessitat de qüestionar-se aquesta mena de preguntes?

Per tant, no tenia sentit continuar intentant dissenyar un ritual del te, sinó que generar una eina per accedir al que abans entenia com a present, i que em semblava una mena d'espai temporal més aviat estrany, que no acabava d'entendre. Aquest, doncs, havia de ser per estar amb un mateix, i d'introspecció i/o celebració.

5. Replantejament

Al febrer, quan encara no havia llegit l'assaig, ni havia investigat ni reflexionat sobre la temporalitat del present, el “*dissenyar un ritual per prendre el te, tornar al present, reconnectar i fer pausa*” va passar a ser “*dissenyar una eina per tornar al present, reconnectar i fer pausa*”. Era important abandonar la part relacionada amb el te del projecte, però alhora calia mantenir la part de la introspecció individual.

Tot i no tenir intenció de preparar un te, sinó que una beguda calenta, va ser clau analitzar tots els passos en el procés d'aquest. L'únic moment en què entra la temporalitat, i és incontrolable per nosaltres, és en el moment en què el te infusiona. Investigant sobre aquest pas, vaig trobar els escalfadors de teteres. Són uns objectes que mantenen la calor de la tetera mentre les fulles infusioneu, simplement amb la petita flama d'una espelma.

Sovint ens passa que quan ens preparem un te o un cafè, i ens posem a fer feina, ens oblidem que el tenim, i se'ns refreda. Aquí, hi ha diverses qüestions interessants:

1. Per què em preparo una tassa d'una beguda calenta? Tinc son? Necessito una excusa per parar de treballar una estoneta? Em ve de gust? Si recordem el capítol dels ritmes de *l'Assaig de l'assaig*, podem concloure que probablement és perquè hi ha una dessincronia rítmica, i jo mateixa necessito alguna manera de poder resincronitzar-me, sovint, de manera inconscient.

2. Per què se'm refreda el cafè? Per què m'oblido que el tinc a la taula? Ara sabem que la necessitat d'una beguda calenta, pot ser a causa d'una dessincronia que ens porta a adonar-nos que estem pilot automàtic o estressats i, en conseqüència, menys productius. Si no prenc consciència d'aquesta, tot i que em faci el cafè, si no l'utilitzo com a l'eina de pausa que és, passa a estar en segon pla.

Segurament es refredarà, o no m'adonaré que ja me l'he acabat. Deixa de ser un recurs de pausa i espai temporal, i passa a ser simplement una beguda, que es consumeix o no, d'una manera inatenta.

3. Què passa si aprofito el moment d'esperar que es refredi per poder prendre'l, o el temps que triga el te a infusionar? Què relaciona aquestes situacions? La calor és la clau en aquest aspecte, sigui per falta o per

excés. Per tant, aquest moment és important perquè és incontrolable, se'ns escapa de les mans, ergo és ideal per incidir-hi. Ens obliga a parar si volem que aquest recurs de pausa que estem buscant, sigui útil.

Després d'aquesta reflexió, de tot el treballat fins a la data del replantejament, em vaig quedar amb aquest moment d'escalfor, amb l'escalfador de tetera, i amb la propietat individualitat de la tassa.

La calor té connotacions de llar, de quelcom que ens agrada, ens acull i ens reconforta, d'un espai segur i sensorial. L'escalfador, per altra banda, em permetria allargar i controlar aquest moment de caliu; i donar-li individualitat a la tassa, podria forçar a l'usuari a fer que aquest moment càlid que estem generant, sigui propi.

Si podia aconseguir donar alguna mena d'unicitat individual a les peces, i generar vincle càlid i emocional amb l'usuari, a aquest li podria ser més fàcil connectar amb el projecte i ençà, amb un mateix.

LA CLAU ÉS LA CALOR,
EL CALIU.

què passa si jo em
puc escalfar les mans
mentre faig el te???

6. Referents

Selecció dels referents més rellevants per al projecte, en aspectes formals, matèrics, i de funcionalitat, ús, poètica i acabats.

Marset x Xavier Mañosa: Pleat Box

Referent de forma, matèria, color, ambient i acabats. De direcció d'art, de poètica de l'objecte, i de sensacions. De com es comunica l'objecte amb l'entorn, i el que transmet a l'usuari.

Martín Azúa: Jarrón con piedra

Referent de forma, material, i expressió artística. De la formalització de la peça. De com relaciona la natura amb el producte i el material. De la senzillesa i la elegància.

Jiangnart

Referent de, funcionalitat, i ús. D'aspectes d'ergonomia i formalització del producte.

Jérémy Bellina: Bouça cup

Referent de forma, matèria, color, i acabats. De la solució i reinterpretació del gest de beure. De la senzillesa i elegància del producte acabat i del procés de fabricació artesanal.

7. Primera prova

El primer que vaig treballar, després del replantejament, va ser la forma de la tassa, les dimensions, la formalització, i la poètica. La tassa havia de ser única i diferent per cada usuari. Havia de tenir un vincle emocional, el més fort possible amb aquest.

Prenia molt sentit, doncs, que cada usuari marquès les seves mans a una tassa acabada de treure del torn. Això li atorgava diferents connotacions i vincles interessants. El feia prendre consciència d'un mateix, del seu cos, del gest de beure i del material, en el moment de marcar les mans. Aquest moment, generaria consciència temporal, a més d'un espai individual de vincle amb la peça i amb un mateix, que quedaria reflectit en la matèria. Es pot dir que aquest moment, entès com ara i present, prendria forma física i tangible en un objecte. Alhora, aquest objecte, en un futur, ens ajudaria també a estar en l'espai-moment, de manera emocional, a través de l'activació dels sentits, en conjunt amb l'escalfador.

Com a primera prova, vaig donar una tassa a les meves companyes de classe, i totes alhora van marcar les seves mans fent el gest de beure, en silenci. Tot i estar en col·lectiu, el moment conscient vinculant, va ser individual, i percebut de diferent manera per cadascuna d'elles. Vaig poder concloure, que el fet de marcar les mans sense una familiarització prèvia amb el fang, limitava a l'usuari, per por de trencar la peça. Vaig veure també quines proporcions eren vàlides o no, i quina mena de vincle generaven elles realment amb les tasses.

8. Escalfador

Un cop es va decidir que la tassa havia de ser d'un format més aviat gran, tenint en compte l'encongiment i que es marcaran mans just després de ser tornejades, calia pensar com fer l'escalfador.

Havia de ser una peça que aguantés el pes de la tassa, que tingués espai per posar-hi dins una espelma, i havia de tenir ventilació. A partir d'aquí, es van fer diverses proves.

Es partia d'una semiesfera, i es plantejaven diferents variables. Podia estar foradada per davant o darrere, amb un o més d'un forat petit, oberta per dalt o per baix, gran, petita, rodona, cilíndrica, alta, baixa...

Després de diverses proves, va quedar definida una forma més aviat rodona, o semiesfèrica, oberta per dalt, on es posava la tassa a sobre en cru i agafava la forma del cul d'aquesta. Es faria un forat davant, i més d'un, petit, darrere per tal de no generar combustió ni fum negre.

Com que l'escalfador havia de ser del mateix llenguatge visual que la tassa, tenia molt sentit marcar-hi també les mans, ja que aquesta peça també transmetria calor. Per tant, havia de ser prou gran com per marcar les dues mans, però no tan gran com per ocupar massa espai a l'escriptori.

Havia de convidar a ser tocat, havia de ser agradable al tacte, havia de ser orgànic, i havia de poder enregistrar, i portar a una forma física, el moment present i el gest a l'hora de donar-li la forma final per l'usuari.

Era un obstacle però el fet de fer els forats. Les peces canvien molt foradades i sense foradar. Per tant, la intervenció havia de ser mínima, i sobretot funcional, per no perdre el vincle emocional i de propietat amb l'usuari. La peça havia de poder respirar, però alhora, havia de poder continuar sent gestual i orgànica.

9. Presentant la Noa i el fang

Un cop estaven més o menys definides les dimensions i formes aproximades de les peces, vaig fer una primera prova amb la Noa, per acabar de treballar la formalització d'aquestes. Vam seure una tarda al torn, i li vaig donar diverses tasses i diversos escalfadors perquè marqués el gest. Li vaig demanar que estigués asseguda i que s'imaginés que estava bevent quelcom calent. Va marcar les diverses peces, i li vaig demanar que en triés duess de cada. La resta les va destruir.

Curiosament, va estar una estona jugant amb les peces trencades, i buscant els límits del fang. Vam estar parlant i vam concloure de nou, que si hagués conegut abans fins a on podia estrènyer, hauria marcat molt més el gest a les peces. Aquesta prova va generar un vincle estrany amb les peces i la Noa. Va estar molt emocionada i enamorada dels resultats els primers dies, però després ja no se'n va recordar més. El vincle era efímer, així com l'espai temporal que vam compartir les dues, i la materialització d'aquest en les peces.

Quedava enregistrat el moment, fins que es perdia la consciència que s'havien fet aquestes peces. Per tant, això ens ajuda a concloure que les peces només prenen sentit quan l'usuari que en fa ús, i està vinculat en la producció. En el moment que algú altre pretén usar-les, són difícils de fer servir correctament, perquè no es forma part del moment de marcatge, ni del gest de l'usuari inicial. Aquesta dificultat és causada per l'ergonomia única i individual, i perquè no es forma part

de l'espai/moment/ara plasmat en les peces. Per tant, solucionava el fet de donar identitat i customització que pretenia aconseguir, però m'atorgava a mi una gran responsabilitat de no trencar el vincle.

Va ser interessant també, el primer contacte amb el fang de la Noa. És un material que genera espontaneïtat en ser destruït, treu responsabilitat, i allibera tensions perquè pot ser reciclat i no passa res si es trenca. Genera un moment individual d'alliberació.

Funciona com respirar, que sincronitza, però de manera tàctil. Si en el moment de destruir les tasses descartades, interpretem (de manera inconscient, o no) el fang com a metàfora dels nostres ritmes externs, o del nostre context, potser la manera de relacionar-nos amb aquest, és realment la materialització de la dessincronia, i de la realitat emocional que sentim cap aquesta.

10. Fang i Ceràmiques Graupera

Per definir quina argila podia fer servir, i que no causés xoc tèrmic en entrar en contacte amb la flama de l'espelma, vaig fer una visita a Ceràmiques Graupera,. Una empresa de producció d'útils de cuina ceràmics a Breda. Produeixen des de cassoles aptes per a vitroceràmica, fins a plats i gots.

Vaig anar a visitar-los un matí, i em van ensenyar el funcionament de la fàbrica, les màquines que tenien per automatitzar alguns dels passos en la producció, els forns industrials, i em van resoldre tots els dubtes que tenia.

Van explicar-me, que són de les poques empreses que encara fan alguna part de les peces manera artesanal, com posar les nanses.

L'artesà, fill del fundador de l'empresa (exprofessor de la Massana), em va explicar, que per fer les cassoles feien servir argila refractària de baixa temperatura (1010 graus), per evitar el xoc tèrmic. Aquesta, conté molta mica per tal que la peça, en entrar en contacte amb el foc, no exploti.

Em va dir que una argila, com més alta és la temperatura de la seva cocció, més probabilitat de xoc tèrmic existeix, un cop ja cuita.

11. Moments

Finalment, queda clar que el producte final és el conjunt de dues peces, úniques i intransferibles per cada usuari. Aquestes són una tassa i un escalfador, amb espai per poder posar una espelma, i mantenir la beguda calenta el temps desitjat. Les peces són definides per una reflexió sobre la temporalitat, la concepció del present, i la necessitat de prendre consciència d'un mateix, *L'assaig d'un assaig*.

Les peces, en encendre l'espelma, són una eina per ajudar l'individu a connectar amb el seu jo intern, per analitzar-se, entendre els ritmes diversos seus i del context, per conèixer-se, per saber com s'està i què es necessita, i per prendre consciència del moment i de l'ara.

Això s'aconsegueix generant un vincle amb les peces des del moment de la producció, marcant les seves mans amb el gest de beure (o no). En el moment de fer ús de les peces, s'activen els cinc sentits, per prendre consciència també, física. El tacte amb el caliu del foc, i amb la textura del fang. L'olfacte, amb l'olor de la beguda calenta, o de l'espelma. La vista amb la simple llum d'una espelma, tènue. El gust, de la mateixa beguda. I el so, d'escoltar-se a un mateix.

En activar els sentits, si ens ve de gust, potser podem entrar en un espai temporal abstracte, i alhora físic, amb la nostra companyia. Aquest espai serà entès com a llar, segur, de pau i calma. Aquesta llar és càlida, és

tranquil·la, i és acollidora. Hi és sempre que hi vulguis entrar, i el projecte, és només una de les seves portes. Entès així, per la realització de les peces finals, proposo tres espais temporals/moments compartits, amb quatre usuaris diferents. Aquests, consten de diferents passos:

1. Familiarització amb la matèria: per fer que l'usuari que mai ha tocat fang, entengui els límits d'aquest, proposo dos exercicis. El primer, la realització d'una petita tassa, amb tècnica de pessic o de xurros. Aquesta tassa no serà, probablement estètica, però serà la seva primera peça amb el vincle emocional que suposa. En segon lloc, com a primera materialització del gest i el moment, a l'usuari se li donarà una tassa acabada de tornejar, i es xafarà fins a trobar el límit plàstic.

2. Segon gest: a l'usuari, se li explicarà breument el projecte, i se li donarà una tassa perquè la marqui amb el gest de beure.

3. Conversa sobre la temporalitat: es generarà un debat amb l'usuari sobre els aspectes filosòfics i de caràcter social que es tracten a *L'Assaig d'un assaig*. S'exposaran els arguments de la temporalitat del present i l'ara, i es donarà una altra mirada sobre la concepció del temps.

4. Tercer gest: A l'usuari se li donarà una tassa i un escalfador, que hauran de marcar en conjunt, tenint en compte la conversa anterior, el seu jo en el moment de fer-ho, i el seu jo en un futur d'ús.

12. Berta i Aina

L'Aina i la Berta són amigues meves de tota la vida. L'Aina té vint-i-quatre anys, ha estudiat robòtica, i actualment hi treballa. És una feina que li agrada molt, però que requereix molt d'esforç i temps. Aquest any ha marxat a viure sola a Barcelona, i li costa gestionar aquests canvis. Està fent teràpia, que l'ajuda molt, i poc a poc ho va portant millor. Quan li vaig explicar el projecte, em va demanar un per ella també.

La Berta, també té vint-i-quatre anys, i acaba d'entrar a la seva primera feina, està passant per un procés de conèixer-se, de perdre la por a les coses, i de reconciliar-se amb ella mateixa. Un dia abans de fer les peces amb l'Aina, vam estar parlant del tema, i em va demanar si podia venir a fer-les també.

El moment amb elles dues va ser molt pur i autèntic, col·lectiu, i d'una alta connexió entre nosaltres i amb elles mateixes. Van estar hores treballant amb el seu fang, amb moltíssima cura, i van generar vincles ben diferents amb les peces. L'Aina, marcava les peces amb molt respecte i cura, amb una mica de por fins i tot. Dubtava. La Berta s'hi sentia més còmode, tractava el fang de forma més valenta i forta, no tenia por. Ambdues es complementaven molt bé. La Berta ajudava l'Aina a deixar-se anar, i l'Aina ajudava la Berta a raonar les coses.

Es condicionaven en les formes de manera inconscient, però en aquest cas, no considero que sigui erroni.

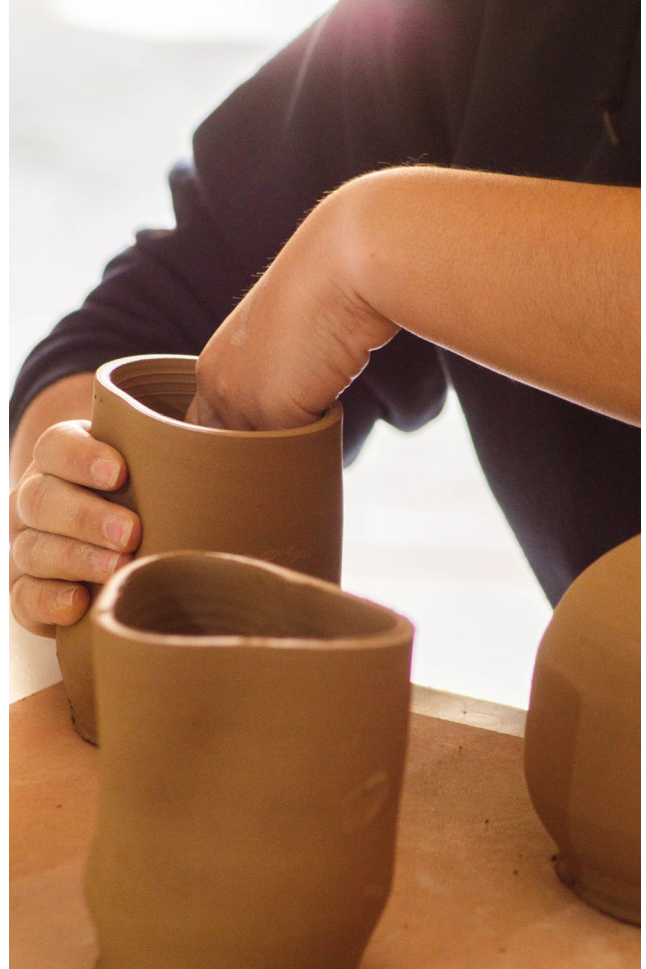
Demostra, una vegada més, que marcar les mans a la tassa, no és només un simple gest, sinó que la materialització del moment que s'està vivint. Les peces d'ambdues, tot i això, són ben diferents, les reflecteix a elles mateixes, i al seu tarannà.

La conversa sobre la temporalitat, però, va ser molt interessant, va haver-hi molts intercanvis de pensament. Vam poder compartir i parlar de situacions complexes en les nostres vides, en què la temporalitat del present ens havia afectat. El tema més rellevant que vam tractar, va ser la presa de decisions, i la responsabilitat d'aquestes durant les nostres vides. Com ens condicionem en haver de fer les coses bé, a causa de la finitud i unicitat del temps, i la pressió de la societat.

Vam parlar també del fet de connectar amb nosaltres mateixes, i del que ens costava fer-ho. Dels moments en què no sabem qui som, ni perquè fem el que fem.

Aina

Berta

13. Pau

El moment amb el Pau va ser una mica més complex emocionalment. El pau és un amic molt important per mi. Ha sigut de les persones més rellevants en la meua vida aquests últims anys, i actualment compartim un projecte laboral molt especial, junts.

El Pau té vint-i-sis anys, i ha estudiat direcció hotelera. Durant els últims vuit anys ha estat viatjant un munt, treballant en molts llocs, trobant-se i creixent. El Pau sempre ha sigut una persona força impulsiva. Els últims tres anys, ha estat vivint aquí, i treballant aquests "impulsos", fins al punt avui dia, d'haver trobat un projecte que li agrada, i li aporta calma, i no li genera necessitat de canvi.

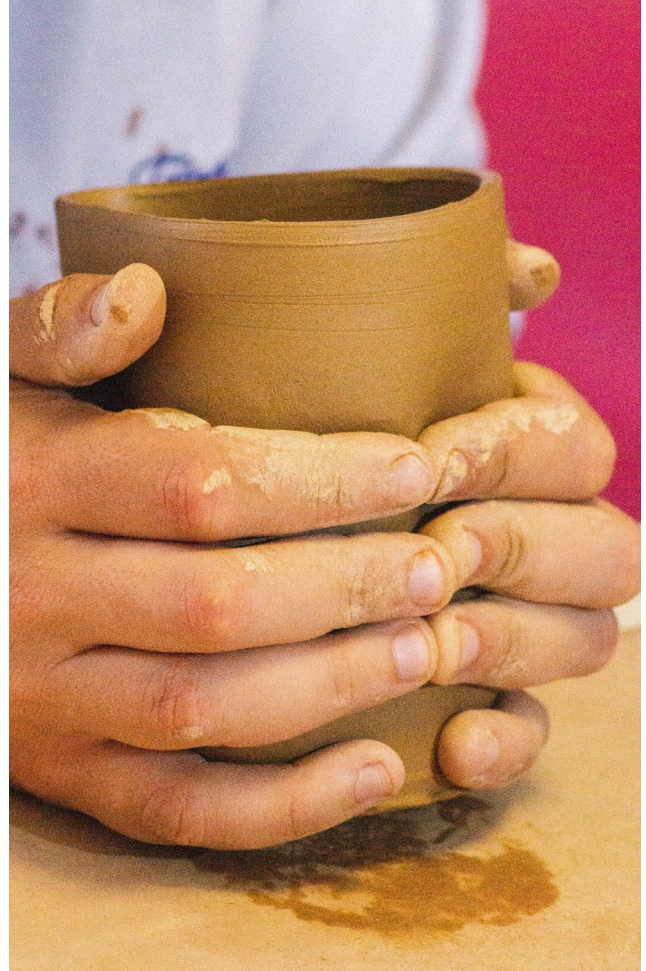
Sovint parlem d'aspectes complexos emocionals, d'art, i temes més subjectius, així que m'interessava veure què pensava de la temporalitat i del projecte.

En el moment de tenir la conversa, un cop feta la tasseta en xurros, i marcat la primera i segona tassa del torn, comencem a tenir la conversa del temps. Ens adonem que el projecte no és per ell, i que no té cap mena de sentit continuar fent les peces.

El Pau és molt introspectiu, i es visita a ell mateix sovint. Viu en l'ara, i no es veu condicionat pel passat i el futur en les seves decisions. Quan ha de fer quelcom, fa l'exercici mental de manera ja automatitzada, de preguntar-se si li ve de gust o no, deixant en segon

pla les conseqüències. Per tant, no necessita generar un moment per entrar a la llar-present, perquè ja hi viu.

En aquest punt, decidim que les altres dues peces que estan preparades, no les marcarem. La conversa pren un gir, i em fa plantejar com gestiono jo els aspectes que planteja el projecte sobre la temporalitat, sobre qui sóc ara, sobre el meu jo passat, i la presa de decisions. I entro en crisi existencial, i por.

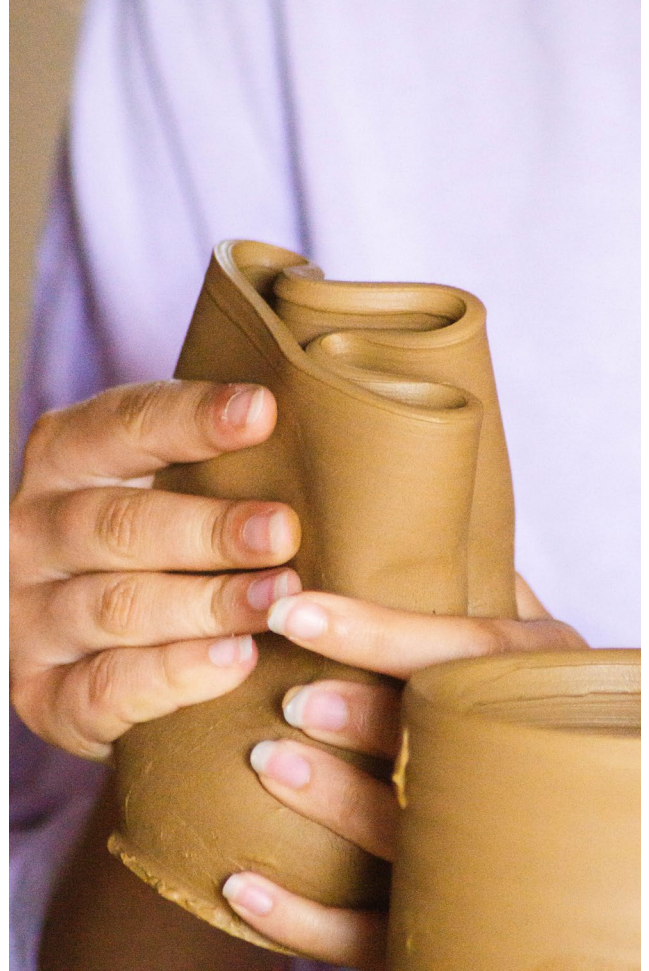

14. Noa

Les peces amb la Noa les vam fer dues setmanes abans de la Selectivitat, uns dies abans del seu examen de recuperació de matemàtiques, on es jugava poder presentar-se a la selectivitat. En aquell moment ella no estava gaire bé. Se sentia ofegada, no tenia ganes d'estudiar, i l'envaïa la tristor. Tot i haver quadrat horaris, i pactat fer el taller aquell dia, al moment de posar-nos, evidentment, no li venia de gust. Així que ho vam fer de manera diferent. Vaig tornejat totes les peces, tres tasses i l'esclafador, li vaig explicar la part teòrica i de raonament, sense intercanvi, i va marcar les peces. El moment de connexió amb ella i la matèria, va ser més aviat breu.

El moment va estar carregat d'emocions. La conversa la va ajudar a calmar-se, i a entendre el present d'una altra manera, i en les tasses es veuen reflectides dues coses rellevants. A la tassa per trobar els límits, es pot percebre perfectament com es trobava el seu jo en aquell moment, i en les altres, es notava que ja havíem fet una altra prova, i tenia força clars ja els resultats que volia.

En aquest cas, crec que és important que es materialitzi aquell moment, ja que fa les peces molt més pures i funcionals en situacions semblants. Però, el vincle amb la Noa corre el risc de ser amb connotacions negatives, d'un moment no de calma, sinó que de sobresaturació i dessincronia.

15. Jo

Que complex. Les meves peces les vaig fer una tarda entre les peces del Pau i les de la Noa. Al principi sentia rebuig, i no volia fer-les. En entrar en contacte amb el fang, al torn ja em sentia estranya, i en marcar les meves mans també. El vincle amb les peces, no era pas fluix, sinó que realment fort. El moment que hi estava plasmant, no era només l'ara, sinó tot l'impacte i procés que m'ha portat aquest projecte. Amor i odi, respecte, dubte, introspecció, por, tranquil·litat, orgull i inseguretat. Les meves peces són les meves preferides de la col·lecció, però alhora les que més em remouen l'estómac.

En fer-les, m'adono que realment, la temporalitat del moment que materialitzo és indefinida, el moment que treballo, comença al febrer, i encara no ha acabat. Alhora està format per diferents moments més curts, i per diferents fluxos de temps. Per diferents decisions i per diferents conseqüències. Per moltes casualitats, i coses controlades. Pels meus ritmes interns, externs, i de context. Però sobretot, pel meu jo en constant canvi.

16. Acabats

Pels acabats, vaig fer diverses proves d'esmalts de baixa temperatura. La premissa, era que havien de ser esmalts càlids, que transmetessin caliu, foc i llar. Després de diverses proves, sobre fang vermell, i sobre el refractari de baixa temperatura, vaig decidir que faria servir el PR500 (especial per cassoles), i el 4317, que és de color mel. Els dos esmalts són brillants, i pengen poc. Són força uniformes en les capes, i amb molt gruix craquel·len.

Les tasses estan esmaltades totes per la part interior, i un dit a la boca, per un tacte més agradable pels llavis. El cos per fora, no està esmaltat, per continuar mantenint la relació i vincle amb la matèria, establert en el moment de marcatge i per una transmissió més directa de la calor.

Els escalfadors estan esmaltats a la part on es posa l'espelma, per una neteja més fàcil en cas que s'embruti. També està esmaltat, per dins, el forat que entra en contacte amb els dits en posar l'espelma. També, el punt de contacte amb la tassa, uns dos centímetres, per mantenir la línia estètica amb aquesta, i per qüestions higièniques i de neteja. Hi ha només un forat gran davant, per posar l'espelma, i tres petits darrere, just on no hi ha mans marcades, per afavorir la ventilació. Se segueix amb la idea de mantenir les zones marcades pel gest i el moment sense esmaltar, per garantir mantenir el vincle, i la connexió amb la matèria i la peça al màxim.

17. Conclusions

Crec que el més important del projecte, no són les peces en si, sinó que el moment de generar-les. Si compleixen amb els objectius marcats, i són una porta a la llar de l'ara, dependrà de cada usuari. El que és enriquidor, i social i individualment important, és lligar-les amb la reflexió del present, i d'un mateix.

Fer el pas de voler passar estona amb tu ja és complex, i és una fita. Aconseguir-ho ja és més complicat. Saber qui som no és fàcil. Canviar la manera de veure les coses que ja tenim preconcebudes no és fàcil, i respirar i estar en pau i sincronia amb el nostre entorn tampoc. Si amb aquest projecte puc aconseguir que els meus éssers estimats, estiguin una mica millor en el seu dia a dia, i puguin tenir un petit moment de calma, jo ja seré feliç. Si entenen el present com a llar, i es qüestionen a ells i la manera de fer les coses, s'escolten una miqueta, i se celebren, per mi és una victòria.

Ara bé, que passa amb mi? Tal com he exposat al principi de l'assaig, vaig començar a la Massana sense saber qui soc, què m'agrada i què vull. Crec que realment aquest projecte, no només és una manera d'ajudar a la Noa, sinó que un intent inconscient d'ajudar-me a mi. A trobar-me, a comunicar-me, i a prendre consciència del meu jo en cada moment i decisió.

He pogut entendre què és la dessincronia rítmica meva i del meu entorn, el perquè m'angoixo tant amb les coses. He après que no haig de prioritzar, sinó que

posar límits, he entès per què em sobresaturo, he entès que estar amb mi no és fàcil, i que ho haig de veure com un confort, i no una obligació. He après que haig de celebrar-me a mi i al que faig, no només desconnectar, i que tot això, és un procés lent. El projecte planteja un objectiu utòpic i molt ambiciós, però crec que amb feina, ens pot ajudar a tots una miqueta.

Ahir, a dos dies de l'entrega, mentre redactava aquesta memòria, vaig provar les peces, i em va entrar el pànic. No vaig connectar amb mi, no vaig poder respirar, no vaig poder entrar a l'ara ni al moment, no vaig poder veure què necessitava, ni què havia de fer. Vaig plorar, vaig tancar l'ordinador, i vaig marxar a dormir.

Ara ja en fred, m'adono que sí que vaig connectar amb mi, de manera molt forta i intensa, de fet. La Laura em demana ajuda, em demana parar i em demana que sigui amb ella una estoneta, al seu sofà, quan estigui preparada. Em diu que primer, però, haig d'estar tranquil·la, i que serà un procés llarg. Em diu que m'haig d'escoltar alguna vegada, i que les respostes vindran a poc a poc. Em diu que potser la porta principal a casa seva, no és el projecte, però que almenys ara aquesta, ja està mig oberta.

Tinc els recursos i tinc les reflexions, i espero que els que han compartit això amb mi, si més no, també hagin pogut treure el cap una miqueta, a casa del seu jo intern.

